

Славчо трепнѣ. Малко останѣ да извика отъ радостъ.  
„Съберѣте си книгитѣ!“ продума учителя. Всичкитѣ ученици се исправихѣ на молитва.

Славчо е вече вѣнъ отъ училището. Върза той той, горкия, да не е закъснѣлъ, та баща му да го чака много. Запѣхтѣнъ, влиза той въ кѣщи и си нарежда учебниците въ долапя.

Ето, че и баща му дохажда и, безъ да се бавятъ нито минута, тръгватъ на расходка изъ полето.

Никой не е по-щастливъ отъ Славча въ това врѣме. Върви той гордо и често запитва така си за нѣкои нѣща, които не знае. Всичкитѣ дѣца го поглеждахѣ съ завистъ. Облѣченъ хубаво, съ една нова шапчица, подскачаше той весело, весело слѣдъ баща си. Той не усѣщаше въ това врѣме никаква умора.

Тѣ се отдалечихѣ много на вѣтрѣ изъ полето.

— Умори ли се, Славчо? го попита баща му.

— Не, татко, азъ искамъ да отидемъ до извора.

И расходката се продължи още.

Слѣдъ малко, тѣ дойдохѣ до извора. Като си починяхѣ малко, Славчо се напи хубаво съ бистра водица.

— Хайде сега да отидемъ да се расходимъ въ градската градина! каза баща му.

Славчо се съгласи и се упутихѣ къмъ градината.

Всички ги изглеждахѣ съ очудване. Но най-много ги изглеждахѣ дѣцата, защото, другаритѣ на Славча не бѣхѣ го виждали до сега да излѣзе отъ кѣщи.

И наистина, Славчо сега за пръвъ пѣтъ излиза на расходка.

---

Баща му е пръвъ богаташъ въ града. Той нѣмаше други дѣца, освѣнъ Славча. Като се страхуваше да се не събере съ лоши другари и да го не биѣтъ нѣкъдѣ, той му бѣше запрѣтилъ да не излиза отъ дома, кога се завърне отъ училището. Стаята му бѣше пълна съ играчки и най-хубави картини, та за нищо не бѣше мѣчно на Славча.